

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Ὁ δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου σαρκωθεὶς καί ἐνανθρωπήσας Κύριος καί Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, σταυρόν καί θάνατον ὑπομείνας ἐν τῇ σαρκί Αὐτοῦ καί τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀναστάς καί ἐνδόξως ἀναληφθεὶς εἰς τούς οὐρανοὺς καί ἐκ δεξιῶν καθίσας τοῦ Θεοῦ καί Πατρὸς, ἀπέστειλε παρὰ τοῦ Πατρὸς Παράκλητον ἄλλον εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ καί ἀποστόλους συνηγμένους ὄντας ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Σιών «ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς» (Πράξ. 2,1).

Τό γεγονός τοῦτο τῆς ἐν εἵδει πυρίνων γλωσσῶν καθόδου καί ἐκχύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δι' οὗ καί «ἐτέραις γλώσσαις ἐλάλησαν τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ», (Πράξ. 2,4) σὺν Θεῷ ἐώρτασε καί ἐφέτος χάριτι Θεῖα ἡ Ἐκκλησία ἡ οὖσα ἐν Ἱεροσολύμοις, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Τόπων.

Τοῦτο ἐώρτασε πρῶτον διὰ πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας τήν πρωίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς ἐπὶ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ἀβήλων κ. Δωροθέου καί Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, ἱερέων Ἀγιοταφίτων ἀλλὰ καί παρεπιδημούντων, καί μετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, μακρόθεν καί ἐγγύθεν προσελθόντος.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἐπισυνήφθη κατὰ τήν τάξιν ὁ Ἑσπερινός τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετά τῶν εὐχῶν τῆς γονυκλισίας, ἀναγνωσθεισῶν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καί εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ὑπὸ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ὡς Ἑσπερινός τοῦ μοναστηριακοῦ Ναοῦ αὐτῆς, τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης.

Τό γεγονός ὅμως τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποσχέσεως καί φωτισμοῦ τῶν πάντων διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐωρτάσθη ὑπὸ τῆς Σιωνίτιδος Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν καί εἰς τόν τόπον, ἐν ᾧ ἱστορικῶς τοῦτο ἅπαξ συνέβη, εἰς τόν χῶρον δηλαδή τοῦ ὑπερώου εἰς τήν περιοχὴν τῆς Ἀγίας Σιών, δι' Ἑσπερινοῦ τῆς Κυριακῆς εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦ Κοιμητηρίου καί διὰ θ. Λειτουργίας τήν πρωίαν τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τόν ἱερόν Ναόν τῆς Ἀγίας Τριάδος τῆς ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Ἀγίας Σιών Πατριαρχικῆς Σχολῆς, προεξάρχοντος τοῦ Γέροντος Δραγουμάνου καί ἐν ταύτῃ Προέδρου τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου, συλλειτουργούντων ἱερέων, συμμετεχόντων πολλῶν πιστῶν καί τῶν καθηγητῶν καί τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς.

Τήν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἡ λιτανεία διὰ τοῦ παρεκκλησίου τῆς κατακόμβης καί διὰ τοῦ τάφου τοῦ προφητάνακτος Δαυΐδ πρὸς τό ὑπερῶν καί διὰ τῆς ἐν ἐκάστῃ τῶν στάσεων τούτων ἀναγνώσεως τῶν εὐχῶν τῆς γονυκλισίας.

Τήν θ. Λειτουργίαν εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἠκολούθησε δεξίωσις ἐν τῷ Πατριαρχείῳ, τήν δέ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Σιών, δεξίωσις εἰς τήν αἴθουσαν τελετῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ΄ προεξῆρξε μετὰ συλλειτουργούντων Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου συμπροσευχομένου εἰς τὴν τῆς Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ρωσικῆς Ἀποστολῆς (Missia). Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τὸ ἐκκλησίασμα ὡς ἑξῆς:

«Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἄν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίσατε ἐν Ἱερουσαλὴμ· ἐγὼ δέ ὡς ἐμέ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε».

Ὁσιολογιώτατε Ἀρχιμανδριῖτα κύριε Νικόδημε,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Χθές ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐώρτασε πανηγυρικῶς τὴν μεγάλην ἐορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς, δηλονότι τὴν ἐορτὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐν αὐτῷ τῷ κενῷ μνήματι τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Σήμερον, ἡμέρα Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς, αὐτὸ τὸ Πανάγιον καὶ ζωοποιόν καὶ παντοδύναμον ἐορτάζομεν Πνεῦμα, Τὸν Ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τὸ ὁμότιμον καὶ ὁμοούσιον καὶ ὁμόδοξον τῷ Πατρί καὶ τῷ Υἱῷ ἐν αὐτῷ τῷ ἐπωνύμῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος Ναῷ, τῷ ἀνεγερθέντι ὑπὸ τῆς ὁμόφρονος καὶ ὀρθοδόξου ἀδελφῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας.

Κατ' οὐσίαν ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐνεδύθησαν οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ διάδοχοι αὐτῶν διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Παρακλήτου, δηλαδή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, Σωτῆρος δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ μέγα τῆς Πεντηκοστῆς γεγονός, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν Ἱερουσαλὴμ, ἐνέχει ὑψίστην σημασίαν οὐχὶ μόνον διὰ τὴν συμμετοχὴν ἐκάστου ἡμῶν εἰς τὸ θεανθρώπινον τῆς Ἐκκλησίας σῶμα, ἀλλὰ καὶ διὰ αὐτόν τοῦτον τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, τὸν θεσμόν τῆς ὁποίας συγκροτεῖ καὶ ὁδηγεῖ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Διὰ δέ ἕκαστον τῆς Ἐκκλησίας μέλος, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἶναι αὐτό, τὸ ὁποῖον δηλώνει διὰ τῆς σφραγιδος τῆς δωρεᾶς Αὐτοῦ κατὰ τὸ ἱερὸν βάπτισμα, «τὴν ἡμετέραν», ὡς λέγει ὁ Συναξαριστής, «ἐξ ἀπιστίας κάκωσιν καὶ τὴν εἰς Ἐκκλησίαν εἰσέλευσιν». Καὶ τοῦτο, διότι τότε καὶ ἡμεῖς τοῦ Δεσποτικοῦ μεταλαμβάνομεν Σώματος καὶ Αἵματος.

Τότε, μέ ἄλλα λόγια, μαρτυροῦμεν τὴν ἐνότητα, εἰς τὴν ὁποίαν πάντας ἐκάλεσε ὁ Ὑψιστος, «ὅτε τοῦ πυρός τὰς γλώσσας διένειμεν». Τότε ὁ Χριστός ἐφώτισε τοὺς ἀλιεῖς καὶ ἀγραμμάτους τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ. Καὶ τότε ἀκριβῶς ἐκαινουργήθη ἡ συμφωνία τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ Πνεύματος τῶν μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων αὐτοῦ πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κατά τήν ἀγίαν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐπεδήμησε τό Πανάγιον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις **οὐσιωδῶς** ἐν εἵδει πυρίνων γλωσσῶν, εἰς ἓνα ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ ὑπερώῳ, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι, συνηθροισμένοι.

Τό μέγα τοῦτο γεγονός τῆς ἐπιδημίας τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατά τρόπον οὐσιώδη ἐπαναλαμβάνεται κατά τήν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἐν ᾧ γινόμεθα κοινωνοί τοῦ Κυριακοῦ Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ καί συνεπῶς κοινωνοί τῆς χάριτος καί τῶν δωρεῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτήν τήν πραγματικότητα καί ἀναντίρρητον ἀλήθειαν διατρανώνει καί ἡ σημερινή ἐόρτιος εὐχαριστιακή ἡμῶν σύναξις πρός τιμήν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ δέ πραγματικότης καί ἀναντίρρητος ἀλήθεια τῆς σημερινῆς εὐχαριστιακῆς ἡμῶν συνάξεως φανερώνει καί ἀποκαλύπτει τήν ἀποστολήν καί τόν σκοπόν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τοῦτον διετύπωσαν οἱ θεόπνευστοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες εἰς τό Σύμβολον τῆς Πίστεως: «Πιστεύω εἰς μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν», «Προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Τήν προσδοκίαν τῆς Ἀναστάσεως καί τήν ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ἐκήρυξαν καί εὐηγγελίσθησαν οἱ μαθηταί καί Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἔλαβον τήν ἐξ ὕψους δύναμιν, τουτέστιν τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον ὑπέσχετο εἰς αὐτοὺς ὁ Χριστός πρό τοῦ πάθους, ἀλλά καί μετὰ τό πάθος Αὐτοῦ.

Καί πρό μέν τοῦ πάθους παρήγγειλε τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ εἰπών: «Συμφέρει, ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. Ἐάν γάρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται». (Ἰω. 16,7) Καί πάλιν. «Ὅταν δέ ἔλθῃ, Ἐκεῖνος διδάξει ὑμᾶς καί ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν». (Ἰω. 16,13)

Ἡ δέ δύναμις ἐξ ὕψους, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἄλλη ἀπ' αὐτήν, πού διηνεκῶς καί προσευχητικῶς αἰτεῖται ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τῶν λόγων τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «Τήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἐαυτοὺς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ θεῷ παραθώμεθα».

Δεηθῶμεν λοιπόν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀναδείξῃ ἡμᾶς δοχεῖα τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Παναγίου καί Παρακλήτου Πνεύματος.

Δεηθῶμεν καί πάλιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, λέγοντες μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ: «Ἐγγισον ἡμῖν, ἔγγισον ὁ πανταχοῦ, ὥσπερ καί τοῖς Ἀποστόλοις Σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καί τοῖς Σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτόν οἰκτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι ὑμνῶμεν καί δοξολογῶμεν τό Πανάγιόν Σου Πνεῦμα». Ἀμήν».

Ἡ ἐορτή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐωρτάσθη συμφώνως πρός πᾶσαν τήν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καί σεμνότητα ἐπίσης εἰς τόν ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς κώμης Τουμπάς. Εἰς τήν κώμην ταύτην τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας, βορείως τῆς Νεαπόλεως (Nablus), ἔνθα τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, συνυπάρχει καί συμβιοῖ μετὰ τῶν 16.000 Μουσουλμάνων μικρά Ἑλληνορθόδοξος Ἀραβόφωνος Κοινότης τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἀποτελουμένη ἐκ 16 οἰκογενειῶν καί 75 μελῶν. Πάντες οὗτοι προσῆλθον εἰς τήν θ. Λειτουργίαν, ἥς προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, συλλειτουργοῦντων αὐτῷ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φρέατος, Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου καί τοῦ αἰδεσιμ. ιερέως π.

Θωμᾶ. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐκήρυξεν αὐτοῖς τόν θεῖον λόγον καί μετέφερεν αὐτοῖς
τάς εὐχάς τοῦ Μακαριωτάτου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder